

SÉRIA ODLOŽENÝ PŘÍPAD

JØRN LIER
HORST
ZLO

premedia

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. *Nøkkelvitnet* (Kľúčový svedok)
2. *Felicia forsvant* (Zmiznutie Felicie)
3. *Når havet stilner* (Keď sa more upokojí)
4. *Den eneste ene* (Jediný)**
5. *Nattmannen* (Šarha)
6. *Bunnfall* (Až na samé dno)
7. *Vinterstengt* (Na zimu zatvorené)
8. *Jakthundene* (Poľovné psy)
9. *Hulemannen* (Jaskynný muž)
10. *Blindgang* (Zaslepenosť)
11. *Når det mørkner* (Súmrak)

Séria Odložený prípad:

12. *Katharina-koden* (Katharinin kód)
13. *Det innerste rommet* (Zadná izba)
14. *Illvilje* (Zlo)

Séria Blix & Rammová:

1. *Nullpunkt* (Bod nula)
2. *Røykteppe* (Dymová clona)*

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno
2. Operácia Muž v čiernom
3. Operácia Západ slnka
4. Operácia Narcis

* vychádza v novembri 2020, ** vychádza vo februári 2021

JØRN LIER HORST

ZLO

premedia

Z nórčiny preložila Zuzana Demjánová

Edícia LABYRINT, 41. zväzok

Jørn Lier Horst
ZLO

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Copyright © Jørn Lier Horst, 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency
All rights reserved
Translation © Zuzana Demjánová, 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia
ISBN 978-80-8159-827-2

1

Line zodvihla hlavu. Cez okno s drôteným sklom dovidela na opačný koniec chodby. Tom Kerr. Kráčal k nej v sprievode dvoch dozorcov, jeden šiel pred ním, druhý za ním.

Zmenil sa.

Keď ho pred štyrmi rokmi zatkli a súdili, bola jeho tvár vo všetkých médiách. Nahladko vyholený muž s tmavými očami a hustými, nakrátko ostrihanými vlasmi. Staral sa o seba, aby robil dobrý dojem. Teraz sa viac podobal na človeka, ktorým skutočne bol. Človeka schopného spraviť to, za čo sedel. Mal širšie plecia, vypnutejší hrudník. Vlasy mu viseli na čelo. Tvár mal bledú, pokožku nečistú. Hľadel pred seba a s otvorenými ústami prežúval žuvačku. V jednom kútiku úst sa mu nazbierali sliny.

Zastal pri dverách. Za nimi naňho čakali policajti. Zaštrngotali kľúče. Tom Kerr pokýval hlavou z boka na bok, zodvihol plecia a zakrúžil nimi, akoby si chcel uvoľniť stuhnuté svaly.

Line sa pozrela na Adriana Stillera. Kývol jej.

Zodvihla kameru a pripravila sa, ukročila dozadu.

Dozorca otvoril dvere, ovanul ich chladný vzduch. Tom Kerr sa usmial, akoby práve počul alebo videl niečo, čo ho potešilo. Prekročil prah. Line začala nahrávať. Mal oblečené modré džínsy, sivé tričko a tmavú teplákovú bundu.

Adrian Stiller pristúpil k nemu, aj on sa dostal do záberu. Bol od Kerra o pol hlavy nižší. V jednej ruke držal zakladač, v druhej vysielacu – tak, aby mu nemohol podať ruku.

„Tom Kerr,“ povedal Stiller strojeným formálnym tónom. „Súhlasili ste, že budete spolupracovať pri previerke výpovede na mieste činu.“

Pozrel sa na kameru.

„Všetko, čo poviete, sa bude nahrávať a považovať za súčasť vašej formálnej výpovede. Máte právo poradiť sa s vaším obhajcom, tieto rozhovory sa nebudú nahrávať.“

Line zazoomovala na Claesa Thanckeho. Právnik mal na sebe tmavý oblek a čierne topánky, ktoré sa vôbec nehodili do terénu, kam sa chystali.

Mal na konte množstvo kontroverzných prípadov. Jeho klienti boli spodinou ľudstva. Ľudia, pred ktorými treba spoločnosť chrániť. Považovali ho za skúseného a šikovného obhajcu, ale Line sa nepáčil spôsob, akým svoje prípady bagatelizoval v médiách.

„Previerku budem viesť ja,“ pokračoval Stiller. „Obaja budeme mať mikrofón a vysielачku, aby sa všetko, čo povieme, nahrávalo.“

Mávol rukou, v ktorej držal vysielачku.

„Teraz dostanete mikrofón.“

Tom Kerr prikývol. Stiller mu podal malý mikrofón, aby si ho mohol prevliecť popod tričko a pripnúť na lem pri krku. Potom sa postavil zaňho. Chvíľu mu trvalo, kým pripevnil vysielачku na opasok.

„Mohli by ste niečo povedať, aby sme skontrolovali, či všetko funguje?“

„Test, test,“ povedal Kerr. Jeho chrapľavý hlas znel, ako keď zaškrípe štrk pod topánkami.

Line sa presvedčila, či sa hlas zaznamenáva a kývla Stillerovi. Batéria v kamere mala kapacitu dvanásť hodín. Ona až tolko času nemala. Amalie nemohla u Sofie ostať tak dlho.

„Máte niečo pri sebe?“ spýtal sa Stiller.

„Ako to myslíte?“ nechápal Kerr.

„Máte niečo pri sebe? Vo vreckách?“

„Nie.“

Stiller vytiahol zo zadného vrecka pár latexových rukavíc.

„Musím vás prehľadať,“ povedal.

Kerr zodvihol nacvičeným pohybom ruky. Stiller mu prešiel dľaňami po vreckách na nohaviciach.

„Vyplazte jazyk!“

Tom Kerr spravil, o čo ho požiadal, vyplazil jazyk a potom ho zodvihol k podnebiu, aby ukázal, že v ústach nič neskrýva.

„Vyzujte si topánky,“ pokračoval Stiller.

Kerr sa oprel špičkou jednej topánky o pätu druhej a vyzul si tenisku.

„Sedím už štyri roky,“ poznamenal a skopol si z nohy aj druhú tenisku. „Myslíte si, že som tu našiel niečo, čo by stálo za pašovanie... von?“

Stiller jeho otázku ignoroval, zobral do ruky tenisku, odvrátil sa od kamery a prezrel ju.

Line zodvihla zrak, zahľadela sa na jeho chrbát a svaly, ktoré sa mu napínali pod tenkou košľou.

„V poriadku,“ vyhlásil a položil tenisky pred väzňa. „Okrem šoféra a kameramanky nás bude v aute šesť, a vy.“

Stiahol si rukavice a poobzeral sa po odpadkovom koši, ale nikde žiaden nevidel.

„Mimo objektu väznice bude za bezpečnosť zodpovedať kapitán Gram,“ povedal a ukázal na muža v policajnej kombinéze.

Line ho zabrala kamerou.

Gram stál obďaleč, držal v ruke putá určené na transport. Podišiel k väžňovi a naznačil mu, aby vystrel ruky.

Kerr sa otočil k Stillerovi.

Musím mať putá aj na nohách?“ spýtal sa namrzene.

„On rozhoduje,“ odpovedal Stiller a kývol na Grama.

Vyzeralo to, akoby si rozdelili úlohy a dopredu si ich nacvičili. Policajti v uniforme sa ujal konfrontačnej časti predstavenia.

„Ste väzeň, pri ktorom hrozí nebezpečenstvo úteku,“ skonštatoval stroho.

Právnik rozhodil rukami.

„Osem na jedného, a to len v aute,“ namietol. „A na mieste nás určite čakajú ďalší policajti. Je to skutočne nutné?“

„O tom nebudeme diskutovať,“ odpovedal Gram. „Policajné prezídium vyhovel vašej písomnej sťažnosti – podarilo sa vám presadiť, aby neboli pri preverke prítomní ozbrojení policajti.“

„Viete dobre, prečo sme o to žiadali,“ bránil sa advokát. „Počas zadržania môjho klienta naňho dvaja policajti vystrelili – celkom neoprávnene. Nezastrelili ho len náhodou.“

Gram ho ignoroval a zahľadel sa Kerrovi do očí.

„Rozopnite si opasok,“ požiadal ho.

Kerr ho poslúchol. Line zazoomovala a zdokumentovala, ako Gram prevliekol reťaz s putami na nohy cez nohavicu väzňa a založil mu ich na členky. Koniec reťaze pripevnil k železкам, ktorými mu spútal ruky.

Skutočne hrozilo, že by sa Tom Kerr pokúsil o útek. Odsúdili ho na dvadsaťjeden rokov, mal si odsedieť minimálne pätnásť. Podľa rozsudku mohol súd po odpykaní trestu predĺžiť odňatie slobody až o päť rokov – ak by nechcel riskovať, že prepustený väzeň spácha ďalšie trestné činy. V podstate sa dalo takýmto postupným predlžovaním trestu docieľiť doživotie – ktoré v nórskom právnom systéme ako také neexistuje. Pokusom o útek nemal čo stratiť.

„Sme pripravení?“ spýtal sa Stiller.

Gram prikývol a zahlásil niečo do policajnej vysielacky. Dozorca odomkol ďalšie dvere, vonku už na nich čakal minibus.

Line doteraz postávala obďaleč, k Tomovi Kerrovi sa priblížila len prostredníctvom objektívu. Teraz však prešiel okolo nej. Putá mu skrátili krok, šúchal nohy po zemi. Keď ju míňal, otočil sa a pozrel priamo do kamery. Bol tak blízko, že ho cítila. Páchol kyslo a stuchnuto, ako dom, v ktorom dlho nikto nebýval.

2

„Tam vpred,“ povedal Hammer a ukázal prstom.

Štrkom vysypanú bočnú cestu zatarasilo označené policajné auto. William Wisting spomalil, dal smerovku a zastal pri krajnici.

Druhé auto zacúvalo, aby mu uvoľnilo miesto. Mladá policajtká stiahla bočné okienko a vystrčila hlavu. Bola na oddelení nová, nevedel si v rýchlosti spomenúť, ako sa volá.

Wisting zastal vedľa nej a tiež stiahol okienko. Marlene, volá sa Marlene, Marlene Kohtová, napadlo mu.

„Ešte nedorazili,“ oznámila mu.

„Prišli sme priskoro,“ povedal. „Videli ste tu niekoho?“

Kohtová pokrútila hlavou.

„Stojíme tu tri hodiny,“ odpovedala a podvihla podložku na písanie, ktorú mala na kolenách. Prišla si k nej krátky zoznam osôb, ktoré prešli jedným či druhým smerom.

„Miestni ľudia,“ vysvetlila mu.

Hammer, ktorý sedel na sedadle spolujazdca, sa naklonil trochu dopredu a pozrel sa na ňu.

„Žiadni novinári?“ zaujímal sa.

„Žiadni novinári,“ ubezpečila ho Kohtová.

Wisting jej kývol. Keď naštartoval, aby sa pohol ďalej, zaškrípala mu pod kolesami štrk.

Na jednej i na druhej strane sa černali poorané polia. Po hrboľatej ceste sa postupne dostali do hustého listnatého lesa. September sa chýlil ku koncu. Niektoré stromy už začali žltnúť a opadávať.

Popri ceste sa hadil nízky kamenný múrik. Tu i tam z nej viedli odbočky k chatám. Po pár minútach zazreli otvorené priestranstvo, uprostred lúky stálo to, čo zostalo zo starej pily.

Wisting sa otočil a zaparkoval tak, aby nezavadzal ostatným.

Bolo o desať minút jedenásť.

Otvoril dvere, pridržal sa rukami auta, a vystúpil. Bol príjemný jesenný deň, slnko bolo vysoko na oblohe. Chvíľu len počúval, ako kdesi obďaleč spievajú vtáky, potom dvere zabuchol, spravil pár krokov a oprel sa o kapotu auta.

Hammer pristúpil k nemu a vopchal si ruky do vreciek.

„Čo myslíš?“ spýtal sa.

„Môže byť,“ odpovedal Wisting a zahľadel sa na les na opačnom konci lúky.

S Hammerom sem zašli pred štyrmi dňami a mnohé chodníčky už prečesali. Vyznali sa tu. Eftang. Polostrov, takmer štyristo-
deväťdesiattri hektárov lesa a polí. Na východe boli kedysi len
močariny, prirodzenú hranicu tvorila Ulaská cesta. Kamkoľvek
inam sa človek pohol, vždy napokon prišiel k pobrežiu, tvorenému
plochými skalami a zelenými zátokami s piesočnými plážami.

Možno tam naozaj niekde je.

Taran Norumová.

Zmizla, keď mala devätnásť rokov, práve sa vracala domov
z večierka v Bekkelagete. So spolužiačkami sa rozlúčila vo štvrti,
kde bývala, sama mala prejsť ani nie šesťsto metrov. Pátrať po
nej začali ďalší deň o druhej. Našiel sa len jej telefón a jedna
topánka.

Kerra s jej zmiznutím nič nespájalo, ale zo Stovneru zmizlo
pred dvoma mesiacmi rovnakým spôsobom iné dievča – Thea
Poldenová. Už vtedy si niekto všimol, že oba prípady majú spo-
ločné rysy, no vážne začali o tom uvažovať, až keď sa stratila Sal-
wa Haddadová. Zmizla cestou z Hellerudu, vracala sa od svojho
priateľa. Tri dievčatá, rovesníčky, zmizli rovnakým spôsobom.
Theu Poldenovú a Salwu Haddadovú našli brutálne znásilnené
a zavraždené pri jazere Nøklevann. Taran Norumová zmizla ako
druhá, ale počas vyšetrovania a súdneho pojednávania, ktoré
nasledovalo, ju označovali za tretiu obeť. Za tú, ktorá sa nikdy
nenašla.

„Psy by ju predsa našli,“ zapochyboval Wisting.

Hammer si vybral spod vrchnej pery rozžutý kus tabaku a za-
hodil ho na kôpku pilín.

„Odvtedy uplynulo päť rokov,“ upozornil ho. „Navyše, určite
neleží celá na jednom mieste. Tie druhé boli predsa rozkúskované.“

Wisting vrátil špičkou topánky v zemi a uvažoval. Pred pia-
timi dňami ho informovali, že pozostatky tretej Kerrovej obete
by sa mohli nachádzať v ich policajnom okrsku. Kerrov spolu-
väzeň kontaktoval vedenie väznice a povedal, že hovoril v jeho
prítomnosti o vražde Taran Norumovej. Konfrontovali ho a on

sa – prekvapujúco – nebránil, pred vyšetrovateľmi z oddelenia, ktoré sa zaoberalo staršími a nevyriešenými prípadmi, vraždu priznal a bol ochotný ukázať, kde telo zakopal.

„Neviem, čo si od toho Kerr sľubuje,“ poznamenal Hammer, „ale nechce sa mi veriť, že náhle zahorel túžbou spolupracovať s políciou.“

„Má plán, špekuluje,“ zamrmlal Wisting.

Kerr požiadal o preloženie z detenčného ústavu, kde si momentálne odpykával trest, do Haldenského väzenia. Tam bol trochu voľnejší režim. Na výmenu ponúkol priznanie k vražde. Takto by sa vyhol kontaktu s psychicky chorými väzňami a navyše by sa mohol zúčastňovať na rôznych kurzoch a aktivitách. Úprimné priznanie by súd vnímal ako pokus o vyrovnanie sa s minulosťou, bol to ten typ zmeny správania a postoja, aký budú považovať neskôr, keď sa bude rozhodovať o jeho podmienenom prepustení, za nutný predpoklad.

Wisting neveril, že by mu to pomohlo dostať sa z väzenia. Kerrove činy boli brutálne a absolútne zlé, potreboval niečo oveľa väčšie než bolo toto.

S Kerrom vyjednával aj generálny prokurátor a prezídium policajného zboru. Dohadovali sa niekoľko týždňov. On s ním nemal nikdy nič do činenia. Vraždy vyšetrovalo osloské policajné oddelenie. Kerr, ani jeho zločiny, nespadali pod Wistingovo oddelenie – až doteraz. Súhlasil, že im ukáže miesto, kde leží jeho tretia obeť a s policajtmi sa chcel stretnúť na starej Reftholtskej píle.

Očividne tam už v minulosti bol. Detailne im totiž opísal okolie píly a zvyšky strojov, ktoré hrdzaveli na lúke. Nevysvetlil, prečo si vybral práve toto miesto.

Hammerova vysielacia zachrapčala. Kerr s eskortou odbočili z hlavnej cesty. Keď Kerr udal lúku ako miesto stretnutia, prehľadali okolie píly so psami. Dúfali, že ho predbehnú a nájdu telo obete, ale bezvýsledne. Aj preto sa domnievali, že celú akciu naplánoval iba preto, aby mohol utiecť. Ráno postavili k ceste vedúcej k píle hliadku a na okolitých cestách rozostavili niekoľko ďalších. Pripravili sa, spravili všetky preventívne opatrenia.

Najprv sa objavili dve hliadky v služobných vozidlách, za nimi šiel čierny minibus a sprievod uzatváral mercedes s tmavými sklami, v ktorom sedel Kerrov právnik.

Keď policajné autá zastavili, z batožinového priestoru jedného z nich sa ozval brechot psa.

Adrian Stiller vystúpil ako prvý. Štyri roky sa prípadu Taran Norumovej nikto aktívne nevenoval. Pri vyšetrovaní poprevracali všetky kamene. Stopy vychladli a prípad odovzdali oddeleniu, ktoré pracovalo na odložených prípadoch. Za nové vyšetrovanie teda zodpovedal Stiller.

Podali si s Wistingom ruky. Aj s Hammerom.

„Vrtuľník?“ spýtal sa Stiller a zodvihol pohľad k jesennej oblohe.

„Nový vrtuľník presmerovali ku Kongsvingeru, prebieha tam pátracia akcia, má prioritu,“ vysvetlil mu Hammer. „Zmizlo deväťročné dieťa. Môžu tu byť do tridsiatich piatich minút. Starý vrtuľník je na generálke. Grama sme o tom informovali.“

Hammer kývol na vysokého policajta, ktorý stál vo dverách minibusu a s niekým telefonoval. Kittil Gram sa zúčastnil na prípravných poradách, na ktorých si rozdelili úlohy. Wisting s Hammerom sa mali zúčastniť na previerke výpovede len ako pozorovatelia.

„Chcel by som prelet s termokamerou, aby sme zistili, či sa v okolí niekto nenachádza,“ povedal Stiller.

Podišiel ku Gramovi. Po krátkom rozhovore sa podľa všetkého dohodli, čo spravia. Gram vydal niekoľko stručných rozkazov. Z áut vypustili policajné psy a minibus sa začal vyprázdňovať. Wisting kývol na pozdrav mladej policajtky. Maren Dokkenová chvíľu slúžila aj na ich oddelení, bola šikovná. Nechýbal jej analytický prístup, vedela rozlíšiť, ktoré detaily sú dôležité a ktoré nie. Bude z nej dobrá vyšetrovatelka, ale zatiaľ pracovala na odbore poriadkovej polície.

Vystúpila aj Line s kamerou. Wisting si prekřížil ruky na hrudi

a zvrátil čelo. Nebol tým veľmi nadšený. Nepáčiło sa mu, že ju Stiller angažoval. Že ju do toho zatiahol.

Ich cesty sa v minulosti niekoľkokrát skrížili. Ona bola novinárka, on vyšetrovateľ. Obaja boli profesionáli, nespúšťali zo svojich zásad, ale Wisting si neprial, aby sa dostala do blízkosti človeka ako bol Tom Kerr, tak blízko k zlu.

Line myslela trochu viac dopredu. Mala väčšie plány. Pracovala na vlastnom projekte – na dokumentárnom filme. S úradom kriminálnej polície sa dohodla, že bude mať prednostné právo využiť v ňom svoje nahrávky a bola v kontakte s produkčnou spoločnosťou, ktorá prejavila o jej nápad záujem. Bolo to napokon pochopiteľné. Kerrove zločiny boli výnimočne beštiálne a policajti stále nemali odpovede na všetky otázky, ktoré si kladli. Ani zďaleka nie. Kerrovi niekto pomáhal. Totožnosť tejto osoby však nepoznali. Média mu hovorili Ten druhý.

Wisting namietol, že takto sa to riadne domieša. Nemohla predsa pracovať na dokumentárnom filme a súčasne aj pre políciu. Line napokon súhlasila, že pre kriminálku prestane robiť vo chvíli, keď sa začne venovať svojmu projektu. Myslela si, že takto – keďže bude pri previerke výpovede – uchopí celý príbeh unikátnym spôsobom. Navyše bude mať dosť času. Najprv budú vyšetrovať vraždu Taran Norumovej a Kerr pôjde znovu pred súd – to môže zabrať roky. Line chcela celý ten proces sledovať.

Wisting zašiel za ostatnými. Zastali v polkruhu pred minibusom. Vo dverách sa objavil Tom Kerr. Keď zostúpil z posledného schodíka na zem, reťaz zaštrngala.

Zodvihol pohľad a pozrel sa na oblohu, až potom na všetkých ľudí, ktorí sa tu kvôli nemu zišli. Obrátil sa na svojho obhajcu.

„Musíme sa porozprávať,“ povedal.

Claes Thancke spravil krok vpred a pozrel sa na Stillera.

„Kde by sme sa mohli nerušene porozprávať?“ spýtal sa.

„Môžete nastúpiť do autobusu,“ navrhol mu Stiller.

Thancke sa zatváril skepticky, akoby ho upodozrieval z odpočívania.

„A čo moje auto?“ spýtal sa.

Stiller sa obrátil na Grama.

„Ak mi dáte kľúče...“ povedal.

Thancke ich vylovil z vrečka a hodil ich policajtovi v kombinéze.

„Odpojte mi zvuk,“ požiadal ich Kerr.

Adrian Stiller k nemu podišiel, odpojil kábel vedúci do vysielačky a vytiahol ju spoza Kerrovho opasku, zatiaľ čo Gram prehľadával právnikovo auto.

„Na zadnom sedadle,“ usmernil ich a pridržel dvere.

Právnik a Kerr nasadli do auta, ku ktorému okamžite pristúpili dvaja policajti v uniforme.

Thanckeho otec bol obhajca, rovnako ako aj jeho starý otec. Patril k najkontroverznejším advokátom Nórska. Toto nebol prvý prípad, pri ktorom sa s ním Wisting stretol, trochu ho poznal. Bol to kontroverzný muž, provokoval tým, že rozprával o legalizácii drog a prostitúcie, zavedení eutanázie a zrušení vekového obmedzenia spôsobilosti k pohlavnému styku. Mnohých rozčuľovali jeho vyzývavé komentáre. Považovali ho za sexistu a mizogýna, ale Wisting rešpektoval, že jeho názor sa nezhoduje s názorom väčšiny Nórov, pokladal ho za dôležitú súčasť právneho systému krajiny. Thancke mal imidž nebojácneho advokáta, ktorý zastupuje najslabších členov spoločnosti, vyvrhelov, a ktorý sa ujíma aj nepopulárnych prípadov. Nebol predpojatý a na klientoch mu naozaj záležalo. Na mnohých pozerali ľudia zhora, pohrdali nimi. Boli medzi nimi pedofili, násilníci, takí, čo bili a zneužívali ženy, vrahovia a rasisti.

Tom Kerr bol jedným z nich. Teraz mal štyridsaťtri rokov. Thancke ho prvý raz zastupoval pred dvadsiatimi piatimi rokmi. Okrem iného ho vtedy súdili za „nazeranie do okien“ a za to, že zabil niekoľko domácich zvierat zo susedstva. Wisting si to zistil. Pred súdom vypovedal, že týraním a zabíjaním zvierat si ventiloval vlastný hnev.

Wisting tušil za tmavými sklami auta obrisy právnik a zločínca. Občas si všimol pohyb, akoby jeden z nich gestikuloval.

„O čom sa rozprávajú?“ spýtal sa Hammer namrzene. „Veď spolu hovorili pred odchodom z väzenia celú hodinu.“

Wisting uvažoval, či nezájde za Line, ale vtom sa dvere auta otvorili. Claes Thancke si prihladil oblek. Kerr stál a čakal. Stiller k nemu podišiel, zastrčil mu za opasok vysielacčku a pripojil ju k mikrofónu. Line si dala na uši slúchadlá.

„Pripravený?“ spýtal sa ho Stiller.

Kerr prikývol a odpľul si. Potom zodvihol ruky tak vysoko, ako mu to putá umožňovali a ukázal na cestičku na opačnom konci lúky.

„Tadiaľ,“ povedal.

4

Chodník sa zrejme často nepoužíval. Line išla ako piata v poradi, hneď za Stillierom. Musela sa neustále uhýbať pred vetvami stromov, ktoré lemovali cestičku a ktoré rozrážali telom muži kráčajúci pred ňou.

Adriana Stillera poznala z dvoch prípadov. Prvý vyšetroval, ešte keď bola zamestnaná vo VG a pracovala na podcaste o nevyjasnenom únose z osemdesiatych rokov. Druhýkrát sa s ním stretla minulý rok – ako členka špeciálnej vyšetrovacej skupiny. Mali vtedy zistiť, odkiaľ pochádzajú peniaze, ktoré našli v chate istého zosnulého politika. V oboch prípadoch prispela k objasneniu.

Stiller bol dôkladný vyšetrovateľ, tým si bola istá, ale zistila aj, že vždy má niečo za lubom.

Toto bol už tretí projekt, na ktorom s ním a s jeho oddeľníkom spolupracovala. Pri prvom šlo o ilustračné fotky do internej publikácie. Druhýkrát dokumentovala rekonštrukciu trestného činu – vraždy, ku ktorej sa páchateľ priznal po dvanástich rokoch.

Toto bolo iné.

Keď jej pred týždňom zavolať, napadlo jej, že ju chce pozvať na rande. Viselo to vo vzduchu a ona sa pripravovala, ako mu

poďakuje a odmietne. Bol atraktívny a vekový rozdiel medzi nimi bol zanedbateľný. Bol od nej len o šesť rokov starší, ale ona považovala za dôležité, aby ich vzťah ostal na profesionálnej úrovni.

Dlhý zástup postupoval mlčky čoraz hlbšie do lesa.

Line nevedela, ako Kerr vypovedal o vražde Taran Norumovej, ale vedela, čo spravil s druhými obeťami.

Bolo to neľudské a sadistické. Obe dievčatá boli vystavené sexuálnemu mučeniu a doslova ich utrúpil na smrť. Opakovane ich znásilňoval, pričom používal rôzne pomôcky. Niektoré predmety predtým, ako ich do nich vsunul, rozpálil. Mali dotrhaný konečník, hrubé črevo aj močové cesty. Pri pitve navyše vysvitlo, že obom obeťam odtrhol kliešťami bradavky – keď boli ešte nažive. Zavraždil ich a ich telá rozsekal na kusy. Hlavu, ruky a nohy oddelil od trupu, zrejme preto, aby sa ľahšie zbavil mŕtvol.

Otočila sa, pričom si dávala pozor, aby nepohla s kamerou, a vyhľadala zrakom otca. Kráčal medzi poslednými. Náhle si uvedomila, ako zostarol, zdalo sa jej, že sa mu ťažko kráča. Keby nemal Kerr putá na nohách a postupovali by svižnejšie, možno by otec ani nestíhal za ostatnými.

Krížom cez cestu ležal zvalený strom. Kerrovi museli pomôcť, aby sa cezeň dostal.

„Stiller!“

To zakričal jej otec.

„Áno?“

„Na slovíčko... predtým, ako pôjdeme ďalej... mohli by ste?“

Adrian Stiller požiadal ostatných, aby zastali. Wisting k nemu pristúpil. Line počula, ako sa potichu rozprávajú – cez Stillerov mikrofón.

„Nepáči sa mi to,“ povedal jej otec. „Sme vyše sto metrov od pily. Nedáva to zmysel.“

„Ako to myslíte?“ spýtal sa Stiller.

„Telá zvyšných dvoch obeť sa našli ani nie dvadsať metrov od miesta, kde odstaviť auto. Prečo by práve túto nosil tak ďaleko?“

Stiller sa obzrel a potom sa zahľadel pred seba.

„Je to ešte ďaleko?“ spýtal sa.

Line zazoomovala na Kerra a počula cez mikrofón, ako zamľaskal a znovu si odplňul.

„Nie,“ odpovedal.

„Ako ďaleko teda?“

Kerr mykol plecami a chvíľu trvalo, kým odpovedal:

„Sto, dvesto metrov, viac nie. Napravo je stará ohrada pre ovce. Dá sa cez ňu prejsť. Je to pri nej.“

Stiller k nemu pristúpil.

„Prečo ste ju odniesli tak ďaleko od cesty?“ spýtal sa.

„Aby ste ju nenašli,“ odpovedal Kerr. „A ani ste ju nenašli, však?“

„Viem, o ktorej ohrade hovorí,“ počula Line otca. „Je to ešte minimálne tristo metrov odtiaľto.“

Gram podišiel bližšie a obrátil sa k Stillerovi.

„Čo spravíme?“

Nestihol mu odpovedať, keď sa do toho zamiešal Claes Thancke:

„Je mi ľúto, že sa vám to zdá ďaleko, ale musí vám predsa ukázať miesto, kde sa naozaj nachádza,“ poznamenal uštipačne.

„Malo to byť vyjasnené vopred,“ vyhlásil Gram.

„Nechcel nám to povedať skôr, než sem prídeme,“ vysvetlil mu Stiller. „... akým smerom treba ísť, ani ako ďaleko.“

Z chodníka sa ozvalo zaštrnganie reťaze. Pre putá na nohách nemohol Kerr zodvihnúť ruky, musel skloniť hlavu, keď sa chcel poškrabať na čele.

„Pokračujeme,“ rozhodol Stiller.

Kittil Gram poslal napred psovoda, povedal mu, aby zašiel až k ohrade pre ovce. Ostatní pokračovali Kerrovým tempom. Po pár metroch sa potkol na koreni stromu, ktorý vytŕčal zo zeme. Pokúsil sa zabrániť pádu, ale so spútanými nohami to nešlo. Otočil sa tak, aby dopadol na zem pravým plecom.

Dvaja muži mu pomohli vstať.

„V poriadku?“ spýtal sa ho Stiller.

Kerr mu neodpovedal, len sa párkrát mykol, aby zo seba striasol hlinu.